

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/252/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214200689
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214200689.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: CETELEM SLOVENSKO, a.s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, zast. splnomocnenkyňou: JUDr. Marek Czompoly, s.r.o. so sídlom, Bratislava, Ventúrska 16, proti žalovanej: U. M., nar. XX. A. XXXX, bytom T. X., P. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava - Staré Mesto, Šafárikovo nám. 7, zast. advokátom: JUDr. Bohdan Jakubis, Bratislava, Dobrovičova 13, o 1.354,96 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14. mája 2014 č. k. 12C/26/2014-46, takto

rozhodol:

Vedľajšie účastníctvo občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava - Staré Mesto, Šafárikovo nám. 7, ako vedľajšieho účastníka v konaní na strane žalovaných je prípustné.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania potvrdzuje.

Žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa I/ uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.104 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z uvedenej sumy od 19. marca 2013 do zaplataenia v splátkach po 100 eur mesačne, vždy do 25. dňa mesiaca pod stratou výhody splátok; II/ vo zvyšku žalobu zamietol a III/ žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania 118,16 eur na trovách právneho zastúpenia a 50,22 eur na ďalších trovách na adresu sídla právneho zástupcu žalobkyne v splátkach po 15 eur mesačne, vždy do 25. dňa mesiaca, pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., § 39, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1 O.z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov), keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v zmluve o poskytnutí revolvingového úveru zo dňa 20. apríla 2012 absentujú niektoré náležitosti, s ktorými zákon o spotrebiteľských úveroch spája právo žalobcu ako dodávateľa požadovať len poskytnutý úver (istinu) bez úrokov a poplatkov, čo korešponduje povinnosti dlžníka ako spotrebiteľa splatiť len úver vo výške poskytnutých finančných prostriedkov bez úrokov a poplatkov. V predmetnej zmluve absentujú náležitosti stanovené v ust. § 9 ods. 2 písm. j/ a k/. K výpočtu predpokladanej RPMN poukázal na to, že údaje v predpokladoch neprihliadajú na stanovené zmluvné podmienky (podľa zmluvnej podmienky má splátka predstavovať 5% dlžnej čiastky, čo pri predpokladanom čerpaní 600 eur predstavuje 30 eur a nie 58,10 eur, ktorú sumu použil žalobca pri výpočte predpokladanej RPMN, pričom potom nie je možné predpokladať splatenie úveru v 12 mesačných splátkach). Navyše

dojednania o výške a splatnosti mesačných splátok nemožno posúdiť ako zrozumiteľné pre spotrebiteľa, tieto údaje vyžadované zákonom musia byť určené jednoznačne a navyše nie s odkazom na skutočnosť, ktorá nastane až po podpísaní zmluvy pre spotrebiteľa v neznámej v lehote (dňom poskytnutia peňažných prostriedkov). Tiež žalobkyňa nedostatočne skúmala schopnosť žalovanej plniť záväzky zo zmluvy, zostatky na účte boli nízke, neskúmala trvanie pracovného pomeru, ďalšie úvery a pod.. Pri uvedených náležitostiach zmluvy považovala spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov, ako to vyplýva z cit. § 11 ods. 1 zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy, keď aj absencia iba jednej z nich má tie isté dôsledky. Vychádzajúc z uvedeného je potom žalovaná povinná vrátiť žalobcovi len hodnotu toho, čo jej dodávateľka - žalobkyňa poskytla, bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a bez poplatkov. Žalovanej v zmysle histórie úveru poskytla žalobkyňa úverové prostriedky v celkovej výške 1.200 eur, preto iba túto čiastku je žalovaná povinná jej vrátiť. Nárok žalobkyne je oprávnený iba vo výške kladného rozdielu celkovej sumy žalovanou prečerpaných peňažných prostriedkov a celkovej sumy vrátených splátok (96 eur). Vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne v celom rozsahu, nárok žalobkyne bol oprávnený do výšky 1.104 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Priznal však nárok na úrok z omeškania (uplatnenému v súlade so zákonnou úpravou) k priznanej istine, keďže žalovaná sa preukázateľne v tejto časti do omeškania dostala.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa a to v rozsahu, v ktorom bol návrh zamietnutý z dôvodu v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p., keď súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj z dôvodu, že vec je nesprávne právne posúdená. Uviedla, že sa domáhala nároku uplatneného žalobou titulom neuhradených záväzkov žalovanej z uzavretej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru zo dňa 20. apríla 2012, na základe ktorej vydala žalovanej úverovú kartu a poskytla jej úverový rámec vo výške 5.000 eur, z ktorého vyčerpala 1.241,9 eur, keď 1.200 eur čerpala bezhotovostným prevodom na účet a 41,90 eur predstavujú poplatky za užívanie karty, ktoré tvorili súčasť úverovej istiny. V zmysle bodu 2.1. časti 3 Úverovej zmluvy sa žalovaná zaviazala riadne a včas splácať poskytnutý revolvingový úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok, ak sa s Cetelemom nedohodla inak. Predmetná splátka sa použije na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa úverovej zmluvy, resp. podľa aktuálneho sadzovníka poplatkov Cetelemu, poisťného (ak je dlžník poistený) a príslušnej časti úverovej istiny. Žalovaná zaplatila len 96 eur, čo predstavuje dve splátky splatné do 10.7. a 10.8.2012 a na predžalobné výzvy žalobkyne nereagovala. Poukázala na to, že pri revolvingových úveroch nie je možné uviesť všetky údaje, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, keď pri týchto úveroch sa jedná o úverovú zmluvu na dobu neurčitú, ktorého čerpanie a splácanie je závislé výlučne od vôle žalovanej. Nesúhlasila ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že neskúmala schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver, keď skúmala jej výplatné pásky, výpis z účtu, príjmy zo sprostredkovateľskej činnosti žalovanej, čo preukazovalo jej vysokú bonitu.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

V priebehu odvolacieho konania, podaním z 11. augusta 2014, doručeným súdu prvého stupňa 12. augusta 2014 a odvolaciemu súdu 9. septembra 2014, oznámilo vstup do konania na strane žalovanej občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava - Staré Mesto, Šafárikovo nám. 7 (ďalej len „vedľajší účastník“).

Podľa § 93 ods. 1 O. s. p. v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2014 vrátane s prihliadnutím k vstupu vedľajšieho účastníka do konania v takomto čase, ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je; podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. (podľa poznámky 10a - aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa); podľa odseku 3 rovnakého ustanovenia do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O pripustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh; napokon podľa odseku 4 rovnakého ustanovenia, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

V prípadoch, na ktoré dopadá ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p., zákon nestanovuje ako podmienku účasti tretej osoby na konaní skutočnosť, že táto osoba má právny záujem na výsledku konania. Legitímácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorá je inak vyvodzovaná z jeho právneho záujmu na výsledku sporu (§ 93 ods. 1 O. s. p.), tu vyplýva priamo zo zákona. V prípade takejto právnickej osoby je pre jej procesné postavenie vedľajšieho účastníka nevyhnutné, aby predmetom jej činnosti bola ochrana práv, o ktoré v konaní ide.

Podstatou úpravy z ustanovenia § 93 ods. 4 O. s. p. je to, že k rozporu úkonu vedľajšieho účastníka a úkonu ním podporovaného tzv. hlavného účastníka a k nástupu mechanizmu posudzovania úkonov vedľajšieho účastníka súdom môže prísť najskôr po urobení úkonu tzv. hlavného účastníka nesúladného s procesnou aktivitou účastníka vedľajšieho. Právny význam tu podľa názoru tunajšieho odvolacieho súdu nemá poradie, v akom boli úkony urobené (teda či stav rozporu zakladá neskorší úkon tzv. hlavného účastníka, urobený až po úkone účastníka vedľajšieho, alebo je to presne naopak), aj keď z doslovného znenia rozhodnej úpravy by šlo vyvodiť skôr úmysel zákonodarcu, aby súdy práve približovaným spôsobom posudzovali iba úkony vedľajších účastníkov, urobené až po úkonoch nimi podporovaných účastníkov a nie tiež úkony takýmto úkonom predchádzajúce (logika plynúca z toho, že aby tu mohlo prísť k rozporu úkonu vedľajšieho účastníka s úkonom ním podporovaného tzv. hlavného účastníka, musí tu už v čase robenia úkonu vedľajšieho účastníka existovať úkon tzv. hlavného účastníka, s ktorým sa úkon účastníka vedľajšieho môže dostať do stretu). Čo však naopak významným je, je to, že súd nie je povinný opisovaný stret úkonov vedľajšieho účastníka a účastníka ním podporovaného provokovať a ak aj oboznamuje účastníkov konania s podaniami a aktivitami iných účastníkov (vrátane tých vedľajších), v žiadnom prípade nie je oprávnený z púhej nečinnosti (pasivity) tzv. hlavného účastníka (hoc aj hodnotiteľnej za výraz ignorancie výzvy súdu, určité vyjadrenie od účastníka požadujúcej) usudzovať na jeho nesúhlas s úkonmi vedľajšieho účastníka. Platí totiž, že musí ísť o výslovný prejav vôle, teda o úkon, z ktorého je celkom zrejмый a nespochybniteľný úmysel tzv. hlavného účastníka v konaní postupovať (alebo prípadne aj nepostupovať) inak, než ako o to usiluje účastník vedľajší (bez ohľadu na to, či u vstupov pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 353/2014 Z. z., prenášajúceho prakticky všetky ťažkosti spojené s pasivitou spotrebiteľov na príslušné združenia, o aký ide aj v tejto konkrétnej veci, bol postup vedľajšieho účastníka či dokonca samotný vstup s podporovaným účastníkom konzultovaný alebo nie). Práve v tomto spočíva podľa názoru tunajšieho súdu náležitý výklad ako úpravy z ust. § 93 O. s. p. v znení do 31. decembra 2014 vrátane, tak i korektný výklad záverov najvyššieho súdu k tomuto problému.

Spotrebiteľské združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, oznámilo, že vstupuje podľa § 93 ods. 2 O. s. p. do konania ako vedľajší účastník na ochranu a podporu práv žalovaných, zjavne z vlastného podnetu. Ide o právnickú osobu, ktorej hlavnou náplňou činnosti je ochrana práv spotrebiteľa (§ 93 ods. 2 O. s. p., § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z.). S prihladením k času vstupu vedľajšieho účastníka do konania (v roku 2014), súčasťou oznámenia o vstupe nemusel byť súhlas žalovaných so vstupom a z obsahu spisu je zrejмый, že žalovaní doposiaľ nevyslovili nesúhlas s jeho vstupom do konania. Vedľajší účastník sa nevyjadril k predmetu konania, na takéto vyjadrenie nebol zo strany súdu ani vyzvaný, do konania vstúpil v čase kedy už rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti vo veci samej nadobudol právoplatnosť a predmetom odvolacieho konania zostala iba zamietajúca časť veci samej.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a) O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (pretože tu od výslovne napadnutého rozhodnutia vo veci samej, zamietajúceho žalobu, bolo závislým aj rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a contrario bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane, ale nebola tu potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal aj rozhodol vec v súlade so zákonom bez pojednávania a takúto možnosť platné právo priznáva i odvolaciemu súdu, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za správny.

Predovšetkým odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou súdu prvého stupňa, použitou na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia, ktorá sa týkala nedostatku náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto je potrebné konštatovať správnosť napadnutého rozhodnutia a v tomto

smere sa odvolať na správnosť jeho dôvodov (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.) a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ako celok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdiť.

V časti trov konania sa pritom k okolnostiam uvádzaným v napadnutom rozsudku, teda k nepodaniu žalovanou návrhu na priznanie jej náhrady trov konania (podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a nepreukázaniu vzniku žiadnych trov (čo bol dôsledok jej úplnej procesnej pasivity) pridružila aj ďalšia a to tá, že žalovaná sa procesného práva na náhradu prípadných jej vzniknutých trov prvostupňového konania definitívne vzdala nepodaním vlastného odvolania proti rozsudku (v časti trov konania).

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom plný úspech zaznamenala žalovaná (keď žalobkyňa s odvolaním a takto ani so žalobou neuspela ani len čiastočne) a vedľajší účastník. Boli to oni, komu vzniklo i právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., prvého z nich vymedzujúceho pravidlo podporného použitia ustanovení o trovách konania na súde prvého stupňa aj na odvolacie konanie a druhého naopak zásadu zodpovednosti za výsledok tzv. sporového konania, podľa ktorej plne úspešný účastník má právo na náhradu v konaní mu vzniknutých a na uplatňovanie či obranu práva účelne vynaložených trov). Odvolací súd im však žiadnu náhradu nepriznal prakticky pre nepodanie žalovanou a vedľajším účastníkom príslušného návrhu, ako aj pre neexistenciu žiadnych preukázateľných trov odvolacieho konania, majúcich im vzniknúť.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.